

Arrest

nr. 57 949 van 16 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 november 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, X, luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw echtgenote, X (O.V. X), in de stad Khasavyurt in Dagestan.

Op 22 februari 2007 vluchtte u vanuit Dagestan naar België.

Op 27 februari 2007 vroeg u voor een eerste maal asiel aan in België.

In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u het volgende.

U bracht begin januari 2007 een bezoek aan een M(...), een klant in Tsjetsjenië die u geld schuldig was. Toen u bij M(...) thuis was, vielen gewapende Kadyrovtsi binnen en werd u meegenomen. U werd gedurende 18 dagen opgesloten, mishandeld en ondervraagd over de broer van M(...). U werd beschuldigd van samenwerking met rebellen. Op 26 januari 2007 werd u ergens in de omgeving van Khasavyurt uit een auto gedumpt. Toen u naar huis wandelde, werd u opgemerkt door

een politieauto. De politieagenten namen u meer naar het politiekantoor, waar u een nacht in de cel werd vastgehouden om de situatie uit te klaren. De volgende ochtend bracht een politiewagen u naar huis. Uw oom vertelde u dat hij u had vrijgekocht. Hij gaf u ook uw paspoort terug, dat bij uw ontvoering was afgenomen. U dook onder bij uw zus in het dorp Leninaul, terwijl uw vrouw bij haar ouders ging wonen. In de periode dat u ondergedoken leefde, hoorde u van uw zus dat Kadyrovtsi u twee keer kwamen zoeken. Daarom ontvluchtte u Dagestan op 22 februari 2007.

Op 27 februari 2007 vroeg u voor een eerste maal asiel aan in België.

Op 19 juni 2007 werd uw asielaanvraag geweigerd.

Het Commissariaat-generaal oordeelde immers dat uw asielaanvraag bedrieglijk was. Deze beslissing werd onderschreven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 1 oktober 2007.

In de periode van november 2007 tot december 2008 diende u elf nieuwe asielaanvragen in.

De Dienst Vreemdelingenzaken besliste telkens tot een weigering tot in overwegingname.

Op 11 september 2009 kwam u vrouw naar België. Zij vroeg asiel aan op 14 januari 2009.

U diende samen met haar een nieuwe asielaanvraag in. In het kader van uw dertiende asielaanvraag verklaarde u het volgende.

U bleef bij uw verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde.

U stelde dat u niet terug kunt naar de Russische Federatie omdat u nog steeds gezocht wordt.

Na uw vertrek uit Dagestan begin 2007 kende uw familie omwille van u immers verschillende problemen.

In 2007 kreeg uw vrouw het bezoek van Kadyrovtsi, die een huiszoeking uitvoerden.

Op 5 mei 2008 werden zowel uw vrouw als uw moeder opgeroepen door de stedelijke politie van Khasavyurt. Uw vrouw meldde zich niet aan, uw moeder wel. Uw moeder werd ondervraagd over uw verblijfplaats.

In de herfst van 2008 werd uw broer door Kadyrovtsi ontvoerd. Na enige tijd werd hij vrijgelaten. In maart 2010 werd uw vrouw voor een tweede keer opgeroepen door de stedelijke politie van Khasavyurt. Deze maal bood zij zich wel aan voor verhoor.

Uw vrouw werd daarop ernstig geslagen en ondervraagd over uw verblijfplaats. Zij dook onder bij familie.

In september 2009 werd uw vrouw opnieuw opgeroepen door de politie. Zij besloot daarop te vluchten. Zij vroeg asiel aan in België op 14 januari 2009."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, X, luidt als volgt:

"U beweert dat u nog steeds gezocht wordt in de Russische Federatie omdat men u ervan verdenkt banden met rebellen te hebben.

U bleef dus bij de verklaringen die u bij uw eerste asielaanvraag in 2007 aflegde.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelde dat uw asielrelaas bedrieglijk was.

Zo kon er bijvoorbeeld worden vastgesteld dat u toen duidelijk vervalste documenten had voorgelegd. Het Commissariaat-generaal meent dat u bij uw dertiende asielaanvraag de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunt herstellen; integendeel.

Tijdens het gehoor in het kader van uw dertiende asielaanvraag konden immers verschillende flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld met de verklaringen die u bij uw eerdere asielaanvragen afgelegde.

Daarenboven bleek uw verhaal ook op verschillende andere punten inconsistent en ongeloofwaardig.

Zo is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u de familienaam van M.(...), de Tsjetsjeense klant uit wiens huis u begin januari 2007 werd ontvoerd, niet bleek te kennen. Er kan immers verwacht worden dat u de naam zou kennen van een klant aan wie u goederen op krediet verkoopt. U antwoordde echter dat het in de Kaukasus niet gebruikelijk is om de familienaam van een zakenpartner te kennen (CGVS 15/09/2010, p. 4-5).

Deze uitleg volstaat niet. U verklaarde immers ook dat u na uw ontvoering gedurende 18 dagen werd vastgehouden door Kadyrovtsi. In de periode dat u werd vastgehouden werd u voortdurend ondervraagd over de broer van M.(...), die banden zou hebben gehad met rebellen (DVZ 27/02/2007, p. 14). Indien u werkelijk zou zijn ondervraagd over de verblijfplaats van de broer van M.(...) is het niet geloofwaardig dat u de familienaam van deze persoon – ook de familienaam van M.(...) – niet zou kennen.

Uit uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag kon overigens opgemaakt worden dat u helemaal geen idee had hoe de broer van M.(...) heette. U kon de voornaam noch de familienaam van deze persoon opnoemen (DVZ 27/02/2007, p. 14).

Indien u effectief gedurende 18 dagen zou zijn vastgehouden en ondervraagd over een bepaalde persoon, dan is het helemaal niet geloofwaardig dat absoluut geen idee zou hebben hoe deze persoon heet.

Voorts moet opgemerkt worden dat u nagenoeg niets wist te vertellen over de manier waarop uw familie uw vrijlating had bewerkstelligd. U wist niet hoe uw oom te weten was gekomen dat u in Tsjetsjenië was opgesloten, u wist niet welke tussenpersonen hij had aangesproken, u wist niet op welke manier hij uw vrijlating praktisch had geregeld en u wist niet op welke manier hij uw paspoort terug had verkregen. U kon enkel zeggen dat uw oom u 'via via' en na betaling van 5000 dollar had vrijgekocht.

Gevraagd waarom u zo weinig over uw vrijlating bleek te weten, vertelde u dat het u eigenlijk niet interesseerde (CGVS 15/09/2010, p. 5-6).

Indien u werkelijk door uw oom zou zijn vrijgekocht na 18 dagen te zijn opgesloten en mishandeld, is het niet geloofwaardig dat u niet meer over de omstandigheden van uw vrijlating zou kunnen vertellen.

De informatie over wie u vasthield of onder welke omstandigheden of voorwaarden u werd vrijgelaten is immers cruciaal om het risico dat u verder liep in te schatten.

Het is dus niet geloofwaardig dat uw oom u hier niet meer over zou hebben verteld of dat hier zelf niet meer over zou hebben gevraagd.

Bovendien konden verschillende ernstige tegenstrijdigheden in uw relaas worden opgemerkt. Zo verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag dat u door de stedelijke politie werd opgepikt, nadat u op 26 januari 2007 uit een auto werd gedumpt in de buurt van de stad Khasavyurt. U vertelde hoe de politie u toen meenam en u een volledige nacht in de cel hield om de situatie uit te klaren. In de ochtend bracht de politie u dan naar huis (DVZ 27/02/2007, p. 14; CGVS 14/06/2007, p. 4-5).

Tijdens het gehoor in het kader van uw dertiende asielaanvraag vertelde u echter hoe de stedelijke politie u oppikte en u vervolgens voor een korte periode meenam naar het politiekantoor. Daar werden u gedurende 15 à 20 minuten enkele vragen gesteld, alvorens de politie u nog diezelfde avond naar huis bracht.

Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar.

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, had u hier geen verklaring voor (CGVS 15/09/2010, p. 7).

Voorts legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de periode dat u ondergedoken leefde in Dagestan.

Bij uw eerste asielaanvraag vertelde u hoe u ondergedoken leefde bij uw zus in het dorp Leninaul. In de periode dat u ondergedoken leefde, bracht uw zus verschillende bezoeken aan uw huis. Zij wist u te vertellen dat er op twee momenten Kadyrovtsi naar u waren komen zoeken (DVZ 27/02/2007, p. 15). Tijdens het gehoor in het kader van uw dertiende asielaanvraag verklaarde u echter dat het uw oom was die u kwam vertellen dat Kadyrovtsi één keer een huiszoeking hadden verricht op uw adres.

Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, hield u vol dat uw oom – en niet uw zus – u was komen vertellen dat Kadyrovtsi u zochten en hield u ook vol dat dit slechts één keer – en geen twee keer – was gebeurd (CGVS 15/09/2010, p. 9-10).

Het is echter niet geloofwaardig dat u zich bij uw eerste asielaanvraag zomaar zou hebben vergist over dergelijke belangrijke voorvallen.

Deze herhaaldelijke tegenstrijdigheden en verschillende inconsistenties, die raken aan de kern van uw asielrelaas, ondermijnen de geloofwaardigheid uw verhaal over uw ontvoering, vrijlating en onderduiking nog verder.

Vervolgens bleek u ook meerdere tegenstrijdige verklaringen af te leggen voor wat betreft de problemen die uw familie zou gekend hebben ná uw vertrek uit Dagestan.

Zo verklaarde u bij uw dertiende asielaanvraag dat er in juli 2007 bij uw echtgenote een huiszoeking werd uitgevoerd door Kadyrovtsi, die toen naar u op zoek waren (CGVS 15/09/2010, p. 10).

In het kader van uw zesde asielaanvraag had u echter tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat uw echtgenote op 5 juli 2008 bezoek had gekregen van Kadyrovtsi (DVZ 10/07/2008). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat de huiszoeking door Kadyrovtsi wel degelijk in 2007 was voorgevallen (CGVS 15/09/2010, p. 11).

Het is echter niet geloofwaardig dat u zich in uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 juli 2008 gewoon zou vergist hebben.

Er kan immers gewezen worden op het feit dat u noch bij uw tweede (DVZ 08/11/2007), derde (DVZ 20/12/2007), vierde (DVZ 17/03/2008) of vijfde (DVZ 26/06/2008) asielaanvraag had vermeld dat Kadyrovtsi in 2007 een huiszoeking bij uw vrouw zouden hebben uitgevoerd.

U vertelde pas bij uw zesde asielaanvraag – op 10 juli 2008 – voor de eerste keer dat uw vrouw enkele dagen voordien – op 5 juli 2008 – een huiszoeking zou hebben gehad (DVZ 10/07/2008).

Ook wat betreft de beweerde ontvoering van uw broer I.(...) door Kadyrovtsi legde u tegenstrijdige verklaringen af.

Bij uw dertiende asielaanvraag vertelde u dat I.(...) in de herfst van 2008 werd ontvoerd.

In het kader van uw derde asielaanvraag had u echter verklaard dat uw moeder u in november 2007 vertelde dat uw broer was ontvoerd (DVZ 20/12/2007).

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, hield u vol dat uw broer in 2008 was ontvoerd. Deze uitleg kan echter onmogelijk kloppen, gezien u het verhaal over de ontvoering van uw broer al in 2007 aan de Belgische asielinstanties was komen vertellen.

Het is bovendien niet geloofwaardig dat u zelfs niet bij benadering kon zeggen hoe lang uw broer door Kadyrovtsi was vastgehouden.

Zelfs toen u gevraagd werd of uw broer 1 dag dan wel 1 maand was vastgehouden, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 15/09/2010, p. 10).

Indien uw echtgenote of uw broer werkelijk ernstige problemen zouden gekend hebben omwille van uw problemen, dan is het niet geloofwaardig dat u zo hier zo weinig kennis van zou hebben of dat u dergelijke grove fouten zou maken.

De bovenstaande vaststellingen vormen nog een verdere bevestiging van de bedrieglijkheid van uw asielrelaas.

De verschillende documenten die u voorgelegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in geen geval herstellen.

U legde twee convocaties uit 2008 voor, gericht aan uw moeder en aan uw vrouw, die zouden moeten aantonen dat u nog steeds wordt gezocht in Dagestan.

Uw vrouw legde een convocatie uit 2009 voor, alsook verschillende medische attesten uit 2009, die zouden moeten aantonen dat zij in Dagestan werd ondervraagd en mishandeld omwille van uw problemen.

Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van deze stukken.

Zoals hier reeds uitvoerig werd aangetoond, zijn uw verklaringen niet geloofwaardig.

De opeenvolgende, flagrante tegenstrijdigheden over diverse gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken, maken dat het Commissariaat-generaal helemaal geen geloof kan hechten aan uw bewering als zou u in Dagestan worden vervolgd.

Bovendien stelde het Commissariaat-generaal reeds vast dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag duidelijk vervalste documenten had voorgelegd.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarenboven dat documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht in de Russische Federatie.

Al deze factoren ondermijnen dan ook de bewijskracht van de door u voorgelegde stukken.

Uw paspoort, het paspoort van uw vrouw, de geboorteakte van uw dochter en de erkenning van vaderschap ondersteunen de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet wordt betwist.

Deze documenten voegen echter niets toe aan uw asielrelaas.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden.

Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in

de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenote, Zarema Bolatkayeva (O.V. 6.050.897), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Zarema BOLATKAYEVA, luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw echtgenoot, Abusupyan Arsunkayev (O.V. 6.050.897), in de stad Khasavyurt in Dagestan.

Begin januari 2007 werd uw man in Tsjetsjenië ontvoerd door Kadyrovtsi. Hij werd verdacht van samenwerking met rebellen. Na enkele weken kon hij door zijn oom worden vrijgekocht. Uw man werd op 26 januari 2007 door de Dagestaanse politie naar huis gebracht.

Twee dagen later besloot uw echtgenoot om onder te duiken bij zijn zus in het dorp Leninaul. U ging bij uw ouders in Khasavyurt wonen. U had geen contact meer met uw man.

Enkele maanden later contacteerde uw man u vanuit België, waar hij asiel had aangevraagd.

U wilde ook vertrekken uit Dagestan. Uw vader wilde echter dat u bleef omdat u enig kind was.

Op 19 juni 2007 werd de asielaanvraag van uw echtgenoot geweigerd. Het Commissariaat-generaal oordeelde immers dat zijn asielaanvraag bedrieglijk was. Deze beslissing werd onderschreven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 1 oktober 2007.

In de periode van november 2007 tot december 2008 diende uw man elf nieuwe asielaanvragen in. De Dienst Vreemdelingenzaken besliste telkens tot een weigering tot in overwegingname.

Na het vertrek van uw man uit Dagestan kreeg u ook problemen.

In juli 2007 kwamen Kadyrovtsi een huiszoeking uitvoeren op het adres van uw ouders. Ze waren op zoek naar uw man.

In mei 2008 ontving u een convocatie van de stedelijke politie van Khasavyurt waarbij u werd opgeroepen voor een verhoor. Uw vader verbood u echter om in te gaan op deze oproeping. U ging niet in op deze oproep en kende hierbij ook geen problemen.

Op 4 maart 2009 kreeg u een nieuwe convocatie van de stedelijke politie. Deze keer ging u wel in op de oproep. Op het politiekantoor werd u ondervraagd over de verblijfplaats van uw man. U werd op uw rug geslagen met een fles. Als gevolg van de mishandelingen kreeg u problemen met uw rug. In maart 2009 ging u daarom naar een specialist in Rostov voor een diagnose. U ging bij familie wonen, zodat de politie u minder gemakkelijk zou kunnen vinden.

In augustus 2009 hoorde u van uw vader dat de wijkagent opnieuw was komen informeren naar u. Uw vader besliste dat u moest vluchten.

Op 1 september 2009 vertrok u samen met uw dochter vanuit Dagestan. Uw vader bracht u met de auto tot in Brest (Wit-Rusland).

U reisde met uw reispaspoort, dat u in 2007 zelf had aangevraagd.

Op 4 september 2009 nam u vanuit Brest de trein naar Teraspol. Op de trein werd u tegengehouden door de Poolse autoriteiten. U vroeg asiel in Polen, maar u vertrok op 11 september 2009 naar België.

Op 14 september diende u samen met uw man een asielaanvraag in.

In de zomer van 2010 hoorde u van uw moeder dat de politie opnieuw naar u was komen vragen.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Zarema BOLATKAYEVA, luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Abusupyan Arsunkayev (O.V. 6.050.897).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag besliste het Commissariaat-generaal tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor de uitvoerige motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw echtgenoot.

U legde twee convocaties voor die zou moeten bewijzen dat u in mei 2008 en in maart 2009 werd opgeroepen door de politie omwille van de problemen van uw man.

Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van deze stukken. Voor de uitvoerige argumentatie hiervan, wordt verwezen naar de beslissing van uw echtgenoot.

Verder legde u 3 medische attesten voor die zouden moeten aantonen dat u in 2009 door de politie in Dagestan werd mishandeld omwille van de problemen van uw man.

Volgens uw verklaringen vermelden deze attesten louter dat u bent behandeld voor een geknelde rugzenuw. U stelt dat deze attesten geen melding maken van de oorzaak van uw verwonding (CGVS, p. 6). Deze medische attesten kunnen uw relaas dan ook niet ondersteunen.

Uw paspoort, het paspoort van uw man, de geboorteakte van uw dochter en de erkenning van vaderschap ondersteunen de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet wordt betwist. Deze documenten voegen echter niets toe aan uw asielrelaas.

De kopie van de treintickets van Brest naar Teraspol attesteren dat u met de trein van Wit-Rusland naar Polen reisde."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voert in hun verzoekschrift van 26 oktober 2010 een schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980; ze voeren ook een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst verontschuldigt verzoeker zich "voor de vervalste documenten die hij bij zijn eerste asielaanvraag in 2007 heeft neergelegd" (zie het verzoekschrift, p. 4). Hij stelt dat hij geen weet had van de vervalsingen en wijst er op dat hij deze stukken niet meer neerlegt.

Hij verwijst naar de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en past de vier elementen vervat in deze definitie, toe op zichzelf: zich buiten het land van herkomst bevinden, een gegronde vrees voor vervolging hebben, omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging, en de bescherming van het land niet kunnen inroepen.

Hij laat gelden dat deze vrees zowel een subjectief als een objectief element vereist en dat hij moet aantonen dat het risico op vervolging bestaat, niet dat de vervolging ook effectief zal plaatsgrijpen.

Verzoeker volhardt in zijn verklaring dat hij de familienaam van M. niet kent en is van mening dat verweerder niet aangeeft waarom zijn uitleg hiervoor niet plausibel is.

Hij stelt dat de commissaris-generaal ervan uitgaat dat de Kadyrovtsi tijdens de ondervragingen de familienaam van de broer van M. genoemd hebben, doch deze veronderstelling is volgens hem ongegrond.

Zijn gebrek aan kennis aangaande de omstandigheden van zijn vrijlating, legt verzoeker uit door het feit dat hij zo gelukkig was dat hij werd vrijgelaten dat de omstandigheden daaromtrent voor hem irrelevant waren. Ook stelt hij dat het niet aan hem was om meer informatie te vragen aan zijn oom; in de Kaukasus wordt de hiërarchie in de familie gerespecteerd, hetgeen, aldus verzoeker, inhoudt dat een jongeling geen vragen stelt aan een ouder persoon indien deze laatste zelf niet meer informatie geeft.

Aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen data, laat verzoeker gelden dat hij de data van alle gebeurtenissen door elkaar slaat; hij zou zich in de periode 2007-2009 vooral zorgen gemaakt hebben om zijn vrouw die hij had achtergelaten in Dagestan.

Verder stelt verzoeker niet akkoord te gaan met de beslissing van de commissaris-generaal om de neergelegde documenten als niet-authentiek af te wijzen.

Dergelijke motivering houdt volgens hem in dat geen enkel document afkomstig uit de Russische Federatie, als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoeker stelt in die optiek eenzelfde redenering die ten positieve kan gehanteerd worden bij de geloofwaardigheid van het asielrelaas, namelijk 'Ontvoeringen en verdwijningen vormen nog steeds een ernstig probleem in de Noordelijke Kaukasus... waaronder de Kadyrovtsi zich hieraan schuldig maken, bijgevolg hebben verzoekers dergelijke problemen gekend'.

Bovendien stelt hij dat één vals document de valsheid van een ander document niet inhoudt.

Ook vind hij het standpunt van de commissaris-generaal onrechtvaardig ten aanzien van zijn echtgenote; een bedrieglijke ingesteldheid van deze laatste kan volgens verzoeker door de commissaris-generaal niet worden aangetoond.

Hij meent dat deze documenten ten onrechte niet aan een onderzoek zijn onderworpen en vraagt dat hun dossier wordt teruggestuurd naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

Verzoeker merkt op dat hij van Tsjetsjeense origine is en dat ten onrechte niet aanvaard wordt dat hij wel degelijk problemen gekend heeft met de autoriteiten.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Zarema BOLATKAYEVA, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, Abusupyan ARSUNKAYEV, haar echtgenoot, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn dertiende en huidige asielaanvraag heeft gebaseerd op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft verzoekers voorgehouden problemen met de autoriteiten in verband met de samenwerking met rebellen, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 19 juni 2007 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 2240 van 1 oktober 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd besloten dat verzoekers asielrelaas een bedrieglijk karakter vertoont; zo werd er vastgesteld dat verzoeker valse documenten heeft voorgelegd, en werd besloten tot ongeloofwaardigheid van deze problemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn dertiende en huidige asielaanvraag -twee convocaties uit 2008 gericht aan zijn moeder en vrouw- en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Verzoekster legde ook nog een convocatie neer uit 2009 en drie medische attesten uit 2009.

2.6. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker huidig asielrelaas steunt op de verklaringen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft afgelegd, waarbij geoordeeld werd dat deze manifest ongeloofwaardig was.

Voorts worden opnieuw verschillende flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn asielaanvraag van februari 2007 en deze afgelegd in het kader van de asielaanvraag in januari 2009 en is het laatste relaas zelf ook op verschillende punten inconsistent en ongeloofwaardig.

Dit alles vormt een bevestiging van de manifeste ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verzoeker slaagt er niet in om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Het begrip “gegronde vrees” houdt inderdaad in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet koesteren, maar dat deze ook moet kaderen in de objectieve omstandigheden in zijn land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Daar waar verzoeker “*plaatselijke gebruiken in de Kaukasus*” inroept om het niet weten van de familienaam van M. uit te leggen, merkt de Raad op dat dit louter een blote bewering is. Hij laat na het bestaan van deze “*plaatselijke gebruiken in de Kaukasus*” aan te tonen.

De bestreden beslissing stelde dan ook terecht dat het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig is dat verzoeker in de gegeven omstandigheden de familienaam van M. niet wist. Er kan immers inderdaad verwacht worden dat hij de naam zou kennen van een klant aan wie hij goederen op krediet verkoopt. Een blote verwijzing naar plaatselijke gebruiken, volstaat niet om dit hiaat te dichten.

Verzoeker verklaarde immers ook dat hij na zijn ontvoering gedurende 18 dagen werd vastgehouden door Kadyrovtsi en hij in die periode voortdurend werd ondervraagd over de broer van M.. Indien hij werkelijk zou zijn ondervraagd over de verblijfplaats van de broer van M. is het inderdaad volgens de Raad uitgesloten dat verzoeker de familienaam van deze persoon niet zou kennen; hij kon daarenboven naast de familienaam van deze persoon, noch zijn voornaam opnoemen.

Het standpunt in het verzoekschrift dat de veronderstelling van de commissaris-generaal dat verzoeker de naam moest weten “*geen basis heeft*”, is onjuist.

Daar waar verzoeker beweert dat hij “*zo gelukkig*” was met zijn vrijlating dat de omstandigheden daaromtrent voor hem irrelevant waren, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde -ongeloofwaardige-verklaringen; het louter herhalen van dergelijke verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin hij faalt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

De bewering van verzoeker dat hij de data van alle gebeurtenissen “*door elkaar slaat*” omdat hij het moeilijk had dat hij zijn echtgenote had achtergelaten in Dagestan, wordt door de Raad niet aangenomen.

Immers, het is zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet alleen data betreffen, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan het relaas van verzoeker niet voor waar worden aangenomen.

2.7. Wat betreft de door verzoekers neergelegde twee convocaties uit 2008 en een convocatie uit 2009, merkt de Raad op dat een document om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Documenten hebben in deze enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Bovendien blijkt uit informatie van de commissaris-generaal die toegevoegd werd aan het administratief dossier, dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen gekocht worden. Verzoeker laat evenwel gelden niet akkoord te gaan met deze informatie, doch brengt geen concrete elementen aan om zijn standpunt te staven.

Aangaande de drie medische attesten van verzoekster, leest de Raad in haar beslissing -wat overigens niet betwist wordt- dat deze haar verhaal niet ondersteunen gezien deze attesten geen melding maken van de oorzaak van haar verwonding.

Deze attestaten kunnen bijgevolg bezwaarlijk als “belangrijke overtuigingsstukken” beschouwd worden en werden, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk aan een onderzoek onderworpen.

2.8. Op de opwerping van verzoeker dat het ten opzichte van verzoekster, zijn vrouw, onrechtvaardig is om te verwijzen naar de eerder door hem, in het kader van zijn eerste asielaanvraag, bijgebrachte vervalste documenten, antwoordt verweerder terecht dat dit verweer niet dienstig kan aangevoerd worden vermits uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag precies beroept op de feiten -gestaafd door vervalste stukken- die door haar echtgenoot bij zijn eerste asielaanvraag werden aangehaald.

Er wordt inderdaad aangenomen dat de commissaris-generaal een appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten; ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken, in casu de convocaties, bewijswaarde ontzeggen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.9. Wat betreft verzoekers verweer tegen het besluit van de commissaris-generaal dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van de status van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, merkt de Raad op dat inderdaad de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend.

In casu kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Het feit dat verzoeker van Tsjetsjeense origine is, remedieert zijn ongeloofwaardige verklaringen niet.

2.10. Gelet op wat voorafgaat, kan volgens de Raad geen geloof gehecht worden aan verzoekers asielrelaas. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Derhalve kan van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden erkend.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.11. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot; zij roept geen eigen motieven in.

Verzoekster betwist dit in haar verzoekschrift niet.

Gezien aan verzoekers asielrelaas geen geloof wordt gehecht, kan dergelijk relaas in hoofde van verzoekster evenmin als geloofwaardig worden aangenomen.

Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet worden aangenomen.

2.12. Verzoeker voert nog een schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en nogmaals van de materiële motiveringsplicht.

Hij laat gelden dat de commissaris-generaal de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd heeft.

Volgens verzoeker is de veiligheidssituatie in Dagestan allerminst stabiel te noemen; hij verwijst hiertoe naar het Nederlands Algemeen ambtsbericht van 9 april 2010 over de Noordelijke Kaukasus en naar internetartikels die handelen over bomaanslagen in Dagestan.

Ook geeft hij te kennen dat mensenrechtenschendingen vaak voorkomend zijn en haalt hiertoe twee rapporten aan van de Human Rights Watch, “World report 2010, events 2009” en “Russia: investigate Beating of Human Rights Lawyer” van 21 juni 2010, een internetartikel van 29 september 2010 en een rapport van 4 juni 2010 van de Europese Raad, “Legal remedies for human rights violations in the North-Caucasus region”.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.13. Voor wat betreft de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, merkt de Raad op dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze werd omgezet in Belgisch recht.

Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Aangaande de grief van verzoeker omtrent de niet-afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, leest de Raad in de bestreden

beslissing dat verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas en in Tsjetsjenië geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Immers, een verwijzing naar algemene rapporten, zoals "World report 2010, events 2009" en "Russia: investigate Beating of Human Rights Lawyer" van de Human Rights Watch, een rapport van 4 juni 2010 van de Europese Raad "Legal remedies for human rights violations in the North-Caucasus region" en het aanhalen van een internetartikel over de algemene situatie in het land van herkomst, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke

Wat betreft verzoekers bewering dat de veiligheidssituatie in Dagestan allerminst stabiel te noemen is en hiertoe verwijst naar het Algemeen ambtsbericht van 9 april 2010 en naar internetartikels die getuigen van bomaanslagen in Dagestan, merkt de Raad op dat voormelde documenten geenszins de objectieve informatie van de commissaris-generaal, afkomstig van Cedoca, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, weerleggen.

Uit de door verzoekers neergelegde informatie blijkt dat er sprake is van bomaanslagen en gewapende confrontaties tussen militanten en veiligheidsdiensten waarbij ook burgers slachtoffer werden, wat evenwel niet betwist wordt door de commissaris-generaal (zie bestreden beslissing, p. 4).

Uit de informatie die de commissaris-generaal toegevoegd heeft aan het administratief dossier, valt dienaangaande te lezen dat de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter ook worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft.

De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Ook in het rapport van de Europese Raad is er evenmin sprake van een toestand van open oorlog in Dagestan die de vaststellingen van de bestreden beslissing ter zake kunnen ontkrachten.

De door verzoekers voorgelegde stukken met betrekking tot aanslagen in Dagestan vermogen aldus niet de vaststellingen in de bestreden beslissing te ondergraven.

Derhalve wordt aan verzoekers de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet geweigerd; voormeld artikel is niet geschonden.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissingen, op basis van deugdelijke motieven, op een correcte wijze genomen, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE